

науки чи мистецтва. В договорі-доручення мова йде про виплати за членство в адміністративній раді. Ця функція не пов'язана ні з літературою, ні з мистецтвом, ні з наукою. Звісно, варто було б вжити слово *Entschädigung*, яке традиційно вживається в усіх німецьких документах.

Таким чином, ми проаналізували вживання лише окремих лексем німецької правової мови Німеччини та Ліхтенштейну на прикладі договору доручення. Юридична термінологія юридичних документів Ліхтенштейну не часто є предметом лінгвістичного дослідження, тому необхідно продовжувати роботу над вивченням німецьких юридичних документів Ліхтенштейну та їх співвідношенням з німецькомовними документами, складеними в Німеччині, що дасть змогу краще зрозуміти особливості варіативності німецької мови.

**Алекс Нуссйр** – студент II курсу Медичного інституту Сумського державного університету

*Науковий керівник: Людмила Миколаївна Яременко – старший викладач кафедри мовної підготовки іноземних громадян Сумського державного університету*

## **МОВА МІСТА-МІЛЬЙОННИКА В ІНТЕРКОМУНІКАЦІЇ ЛІКАРЯ ОЛЕГА ВОЛИКА**

Інтерпрофесійна комунікація креативного сучасного професіонала, зокрема лікаря, все більш активно реалізовується у такій площині, як художні твори малих форм – оповіданнях, що з'являються періодично на сторінках регіональних видань. Об'єктом нашого наукового інтересу стало одне із перших оповідань лікаря-терапевта з м. Дніпропетровська (нині Дніпра) Олега Волика, чия письменницька діяльність розпочалася в 1994-95 р. р., на сьогодні він член Спілки письменників України (з 2000 р.), презентує наукову фантастику (в першу чергу медико-біологічні експерименти), історичні розвідки тощо. Актуалізує обрану тему в прагматичному діловому світі той факт, що дипломований лікар звертається до ідеї безсмертності людини, реалізує свої письменницькі інтенції у жанрі фантастики. Серед творів – «Сарій», «Запорозька магія» (1992 р.), «Не втрачай свій оберіг» (1993 р.), «Психоскопічна історія» (1994 р.), «Клію і Фантаз» та «Вулканалії» (1996-97 рр.), «Разом з магами і характеристиками» (1998 р.). У 2002 р. вийшла збірка фантастичних новел «В інтересах містера Ейч Джі» й т.ін.

Нас – майбутніх медиків-читачів, зацікавило оповідання доктора-терапевта О. Волика «Одного разу в Дніпропетровську» [1], – наче у твір «увірвалося» життя великого міста, зокрема зі звичною нам мовою студентства в особі «просунутого» студента Ігоря – «поета у фізиці», який

перше своє авторське свідоцтво одержав на II курсі ДДУ, а цього разу випробовував апарат-легенду – психоскоп, розроблений на основі приладу нічного бачення.

Дослідник В. Топоров стверджує, що «У місті відбувається своєрідна концентрація часу, простору, енергії, людей. Знайомлячись з містом, людина сприймає певний текст. Ця інформація додається до побаченого, і набуває своєрідного, або додаткового відтінку. ... що ґрунтується на синтезі реалій міського буття, його історії...» [2, с. 6].

У свій роботі ми здійснили спробу аналізу «міської» лексики (міського сленгу) твору й пропонуємо свою класифікацію виокремлених нами лексем: 1) студентський сленг, 2) назви мешканців міста, що презентують різні прошарки населення, 3) назви понять, явищ, культових осіб радянського устрою, 4) назви актуальних (популярних) тогочасних наукових методик, 5) прилади-винаходи 6) радіація і все, що пов'язане з нею, 7) надзвичайні явища міста Дніпропетровська. Так студентський лексикон представляють слова – джинсові хлопці, універси, спідничка, лялька (дівчина), медичка; другу – ветерани праці (люди пенсійного віку), бухарики, наркомани, кадебісти-люди-пентади. Найбільш поширена третя група – «златоустий блатарь» (В. Висоцький), радянський «едем», Великий Чекіст, «Льоня» (Леонід Брежнев), генсек Андропов тощо. Парапсихологія, гіпноз, аутотренінг – популярні методики того часу. Прилади – винаходи: «психоскоп» – апарат-легенда (прилад для спостереження за польотом людських душ був розроблений на основі приладу нічного бачення). Радіацію і все що з нею пов'язане представляють такі рядки: «Уран підточує людське тіло, зате живить душу. У місті зростає молодь, загартована від радіації. Ось чому хлопців найчастіше призивають у ракетні війська і на атомні підводні човни. А найкрасивіші дівчата народжуються та швидко дозрівають лише тут у Дніпропетровську».

Та надзвичайні явища у м. Дніпропетровську: «Конгломерати» (душі, що на висоті 1000-1500 м утворювали цілі скупчення, – можна розгледіти через психоскоп); «Душі» (душі сплячих людей у вигляді виблискуючих димків різного ступеня яскравості, більшість із рудиментами замість крил).

В інших оповіданнях лікаря О. Волика професія все більш «вривається» в його твори, тому є природним використання медичної термінології в описі станів його героїв. Прикладом цього є оповідання «Дещо про морські гриби» [2], в якому лікар-інтерн Сергій, він же оповідач, занурений у події життя курортників, ніби перевіряючи себе, спостерігає з позиції доктора-терапевта перебіг катаральної ангіни у головного героя Олеса Волинського, котрий терміново приїхав у це курортне місто, щоб знайти для своєї дружини чудодійні ліки від раку – морські гриби. І ця медична картинка другого плану не обтяжує, а навпаки додає життєвої реальності подіям. Інтерпрофесійна комунікація

письменника набуває нових рис. Ми читаємо: «Захворів як півень ангіною...». Скарги хворого – «Мені важко дихати...». Друга стадія хвороби – «кислий дух страждальця, що напередодні то горів у вогні високої температури, то плавав у калюжі з власного поту. Я уважно придивився до тіла під двома ковдрами і марселиновим укривалом. То справді був Волинський. Хворий лежав на лівому боці, обличчям до стіни, спокійно посопував» [2, с. 16].

Отже, як бачимо, О. Волик – лікар-експерт Дніпропетровської міської лікарні №6, активно вводить у свої оповідання й новели медичну проблематику, відходить від поширеного матеріально-побутового сприйняття діяльності медустанов великого мегаполісу, як Дніпропетровськ, шукає креативні канали розвитку медицини, в той же час «заземлює» їх, вкладає в душі і серця молодих людей, що сприймають виклики часу, діагностує мову рідного міста, свого медичного фаху, що позиціонується в його літературній інтерпрофесійній комунікації. Нам, майбутнім медикам, що тільки-но починають формування свого висококультурного професійного комунікативного поля, вельми цікаво, як досвід лікаря-професіонала, трансформується в такі фантастичні апарати-психоскопи, морські гриби...

#### Література

1. Волик О. Одного разу в Дніпропетровську: Оповідання. Тисяча і друга ніч: Новела / О. Волик // Січеслав. – 2004. – №1. – С. 75-90.
2. Волик О. Дещо про морські гриби: Оповідання / О. Волик // Поліграфіст. – 2007. – №1. – С. 11-22.
3. Доній В. С. «Місто як текст»: соціокультурний та літературознавчий аспект [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://litzbirnyk.com.ua/wp-content/uploads/2013/10/2.4.6.pdf>

**Yaroslav Rokita** – *second-year student of Kharkiv National University of Internal Affairs, Sumy branch*

*Scientific adviser: Anastasiia Serhiienko – senior lecturer at the Department of Humanities, Sumy branch of Kharkiv National University of Internal Affairs*

#### ACADEMIC WRITING PECULIARITIES

It is always a great challenge for the students to prepare well-structured and substantial academic article in English. The problem lays under the foreign language studying peculiarities. It is not always an easy thing to think and to develop your thoughts in everyday communication if you use foreign languages. However, it is much more difficult to organize your ideas in the academic